

[Boeck-Hansen.]

fleste Uoverensstemmelser er blevet bilagt, uden at der er opstaaet nogen Konflikt. Det er nok saadan, at Publikum først lægger Mærke til Uoverensstemmelserne, naar Konflikter eller Kampe opstaaer. Jeg tror ogsaa, man i Almindelighed ser paa Fagforeningerne paa den Maade, at det er nogle Foreninger, der i høj Grad søger at lave Konflikter og Kampe. Det er naturligvis slet ikke Tilfældet, men det er først, naar Kampene opstaaer, at man lægger Mærke til Foreningerne. Det normale er, at der til Hverdag gøres et meget stort og meget dygtigt Arbejde for at udligne Uoverensstemmelser og undgaa Kampe, og jeg vil gerne benytte Lejligheden til at sige, at jeg tror, de danske Fagforeninger har forarsaget, at vi i de sidste halvthundrede Aar har haft saa gode og rolige Arbejdsforhold her i Landet, som vi har haft. Dette skyldes i ikke ringe Grad, at vort Organisationsliv har været saa godt, som det har været, og at der dør er udført et stort Arbejde i Samfundets Interesse, men selvfølgelig skal jeg erkende, at der klæber visse Fejl derved. Jeg synes, det er trist, at Fagforeningerne har faaet et ikke ringe politisk Anstrøg. Hver Forening har naturligvis Lov til at drive Politik under Forudsætning af, at det ikke griber ind i dens Forhold over for Samfundet. Hvis man ønsker, at alle skal kunne slutte sig til en faglig Bevægelse, maa man ikke blande Politik ind deri. Men det er vel i og for sig ikke Fagforeningerne selv, der er Skyld i, at de har faaet et politisk Anstrøg, det kan jo godt være, at det er Politikerne, der har forarsaget det.

Ligeledes synes jeg, det er trist, at Arbejdsløshedskasserne er blevet saa nært knyttet til Fagforeningerne, som de er. Dette skyldes heller ikke i første Række Fagforeningerne selv. Jeg husker tydeligt, at afdøde Lyngsie engang sagde: Ja, det er jo baade godt og ondt, for vi kan meget nemt faa en Række Folk ind i vore Foreninger, som vi slet ikke bryder os om. Det kan godt være, at Administrationen har haft en vis Interesse i det i sin Tid, idet den maaske har tænkt sig, at den derved kunde faa en billigere og bekvemmere Gennemførelse af Arbejdsløshedsforsikringen i Almindelighed.

Jeg er imidlertid tilbøjelig til at tro, at Offentligheden stirrer sig blind paa de Mangler, der klæber ved Organisationslivet — de store Goder glemmer man. Man glemmer vel ogsaa, at de Strejker, de Kampe, de Lockouter, vi har haft, er forløbet meget stilsfærdigt, i Realiteten; der har ikke været Ballader og Spektakler, naar der har været Storkonflikter her i Landet, i hvert Fald ikke af nævneværdig Betydning; de har været præget af Orden og Disciplin.

Men naar jeg har sagt alt dette, skal jeg erkende, at Tiden er løbet fra Organisationerne, netop paa dette Punkt, at man altsaa ikke vedblivende kan bruge Arbejdskampen, ja, ikke engang Truselen om en Arbejdskamp som afgørende Faktor, naar der er Tale om Arbejdsforhold eller Lønforhold. Allerede for en 30 Aar siden var man klar over, at disse Kampe saa vidt muligt skulde undgaaes, og derfor oprettede man i 1910 Forligsinstitutionen, vistnok først og fremmest for at søge at holde Kampene borte. Vi har haft gode Forligsmænd, vi har ogsaa haft mindre gode, men jeg tror ikke, at det i Almindelighed er lykkedes Forligsmændene at holde Konflikterne borte. Man kunde maaske endogsaa sige, at de har fremmet dem, idet Parterne har en vis Tilbøjelighed til altid at søge den sidste Instans, altid at prøve at komme saa langt frem som muligt for at opnaa det mest mulige. Og for at naa frem til Forligsinstitutionen var det nødvendigt at give Varsel om Arbejdskamp, om Konflikt, saa naar man kom til Forligsmanden, var man saa tæt op ad Konfikten, at denne meget nemt kunde bryde ud. Derfor er jeg ikke overbevist om, at Forligsinstitutionen har virket saaledes, som man haabede den vilde gøre. Der har ogsaa forekommet disse generelle Afgørelser af Lønuoverensstemmelser, som har medført Urimeligheder baade for den ene Gruppe og for den anden. Saa ogsaa naar jeg ser paa Forligsinstitutionen, kunde jeg tænke mig, at det var rigtigt at komme bort fra den, i hvert Tilfælde i en Tid som den, vi er inde i i Øjeblikket.

Det er jo ogsaa saadan, at efterhaanden som Organisationerne har faaet større og større Kampkraft, er Arbejdskampene blevet større og større og mere og mere omfattende og derved farligere og farligere, ikke alene for de kæmpende, men for hele